

Morilci so med nami

Sedeli smo oni večer v kavarni ob steklenici piva, ob tisti za lahko noč, čakali avtobus ali trolejbus in moževali o filmu, deklinah, avtomobilih in drugih rečeh. Prijateljska, manj zahtevna debata, lahkega žanra, bi lahko rekli.

K mizi se je primajal možak, negotove so mu bile okončine in kar samo ga je zaneslo na prazen stol ob naši mizi. Z očmi, ki so mu malo silile vsaksebi, nas je premeril in prišel:

»Ste študentje, ne? P-poslušate, ph, tudi jaz bil sem nekoč študent, tak boem kot vil Ph!»

Dva iz naše družbe sta sklenila oditi naslednji dan k frizerju, saj je bil očitek zaradi dolgih las se prehud.

Možak pa naprej: »P-pa p-povejte, ph, vi tako najbrž vse veste, zakaj je danes tako. Se prej pa, kaj pa sploh študirate?« Ta sramota, zelenec naše družbe, bruc, mu je hitro začel razlagati: ekonomija, arhitektura, pravo, elektrotehnika.

Možak je globoko zajel sapo, še nekajkrat prhnil in prišel. Lepo po vrsti se je

spravil nad posamezno stroko in jo ogledal do kosti. Vseh ljubljanskih arhitektonskih zmot in sporov petnajst let nazaj, predvsem pa podrtja starega Figovca je bil kriv naš kolega. Nič ni pomagalo razlagati in braniti svoja stališča. Možak je bil dobro podkovan, vsaj tako se je zdelo nam ostalim. Kolega arhitekture je ob nekaterih besedah sklonil glavo, tako da smo vedeli, da za tiste primere priznava krivdo, da se kesa »greha« starejših kolegov.

Potlej je bila na vrsti ekonomija. Tu mu ni bilo vse jasno, čeprav je imel razmeroma bistro glavo in miselnost gospodinje, ki na trgu ni vajena potrpeti vseh protislovij maloprodajne mreže in bremen malega človeka — potrošnika. Celo vice je možak poznal.

»Ali veste, kakšna je razlika med Jugoslavijo in...«

»Ja, vemo,« smo ga hitro ustavili, nakar nam je zvito pomežiknil.

»A, ti zguba, ti si pa pravnik! To pravo je danes en-sam velik blef. Pravniki naredijo zakon, drugi pravniki pa vrtajo po

njem, da najdejo luknje. Potem se bistré glavce okoristijo po črki zakona, ena uboga človeška reva pa gor plača. Pa kar za vse skupaj, za one in zase. Saj ste bral, od tist ga, ki je prodajal...«

»Seveda smo, saj ta-le ga je še poznal.« Tako smo mu zaprli usta.

»Ja, p-poslušate, pa se vi kaj učite, tam na univerzi. Kaj pa p-pravite, a kaj prašate p-profesorje, zakaj je to tako in ne drugače? Ti, električar, a sploh veš, zakaj imamo tako mal toka? Zato, veš, ti bom kar jaz povedal! Spet je eden na nekaj pozabil. Njemu ni hudega, mi pa trpimo pomanjkanje. Kakor jaz zdajle, ko je kelnar name pozabil! Kelnar, daj še en encijan, pa še štir flaše pira. Za te naše bodoče inteligente ali kaj, hudiča, že bojo!«

Bil je preglasen. Opazil ga je vunbactelj in možak je moral nehat morit navadne, mirne, plačila sposobne goste.

Preden smo vstali od mize, je bil spet bruc najbolj pameten. Dejal je: »Pa bom res vprašal asistenta, kako je s to rečjo, ki nam jo je ta-le očital!«

Ah, kaj bi z njim. Bruc je.

Trolejbusi so že mežikali z rdečimi lučmi, stekli smo za njimi.

KRIVE SO KOLEGICE S FARMACIJE: Na biološkem oddelku so se dlje časa jezili, češ da so okularji mikroskopov vedno zamašeni. Zdaj so ugotovili krivke — to so študentke farmacije, ker si preveč mažejo trepalnice.

ZAKAJ TAKO? Na nedavni konferenci jugoslovanskega študentskega tiska je bila med približno 40 uredniki in sodelavci vseh šestih časopisov — ena (1) sama kolegica.

SE S KONFERENCE ŠTUDENT-SKEGA TISKA: Kolega iz Skopja je v svojem referatu o humoristični rubriki zapisal med drugim tudi to-le: »Danes humor ni to, kar je bil včeraj, niti ni to, kar bo jutri, da o pojutritšnjem niti ne govorimo.« — Včasih se pripeti, da je danes humor oni od predvčerajšnjim.

BERITE STARE ČASOPISE! V NJIH JE NAJBOLJŠI HUMOR: Točno, preberite članke o mestnem prometu ljubljanskem iz dni, ko so dali tramvaj v penzijo.

ŠTIRJE S VI. KONFERENCE ZSJ: Ko je predsednik centralnega odbora Zveze študentov Saša Mikič bral referat, je med drugim izjavil, da postajajo študentje »alegorični« na črno belo prikazovanje, oziroma zastarele oblike dela ZS. Kako hudo bi bilo šele, če bi postali alergični!

Nekateri pravijo, da je imela konferenca kljub »neprimernemu« poslovniku, po katerem se odvija drugi dan delo po komisijah, vsak dan plenarno zasedanje; edini bar v Novem Sadu je bil namreč vsako noč nabito poln.

Mnogi delegati, še bolj pa opazovalci, so opazili, da je bila dvorana, kjer je zasedala konferenca, od dneva do dneva bolj prazna. Ne vemo, ali je upadalo zanimanje za konferenco, ali pa naraščalo zanimanje za lepote Novega Sada.

Delegati na VII. konferenci ZSJ v Novem Sadu so se strinjali, da se je res odlično znašel študent, ki je prevajal pozdravni govor angleškega predstavnika, saj je govorniku prav zvito izpil zanj pripravljeni kozarec vode.

Konec nekega fakirja

Njegovo ime ni pomembno. Imenujte ga Svengali ali Krišna ali Šakuntala; meni je vseeno. Vem, da je živel in vem, da je umrl. Danes bi rekli, da je »preminil pri opravljanju službenih dolžnosti.« »Žrtve službenih dolžnosti« umrejo po naključju v službi, fakir pa je umrl načrtno. V smrt ni šel zavestno, pa vendar ga lahko imenujemo norca ali neumnega predrznega. Moral je umreti, ker je precenjeval svoje sposobnosti.

Veliko let je že služboval kot fakir in menda bi kmalu šel v pokoj, če ne bi bil napravil tiste neumnosti.

Najraje je ležal na žeblih. Njegova koža je v letih dolgotrajnega službovanja tako otrdela, da je noben žebelj ni mogel raniti. Okusila je žebije vseh vrst: od najnavadnejšega risalnega žebeljčka do največjih tesarskih žebeljev.

Fakir je domišljavo izjavljal, da se ne boji nobenih žebeljev, naj bodo še tako dolgi in ostri. Revez ni upošteval zakonov dialektike. Ni se zavedal, da se tudi žebelji razvijajo in da ljudje iz leta v leto izdelujejo bolj zahrbtno žebije, ki ranijo še tako slonovsko kožo.

Edini, ki na njih še ni pomeril svojih sposobnosti, so bili žebelji znamke »Idejnost«. Videti je bilo, kakor da so jih naredili samo zato, da nekemu fakirju dokažejo njegovo nemoč. Ta pa ni priznaval razlike med žebiji.

V precenjevanju svojih obrtniških sposobnosti se je odločil, da se poskusi tudi na teh žeblih.

Prijatelji so mu to odsvetovali. S temi žebli naj bi industrija samo izzivala fakirje in jim dokazovala, da je močnejša

od njih.

Fakirja ni bilo mogoče pregovoriti. Slutil je, da je preizkušnja z žebli znamke »Idejnost« največja priložnost, da lahko pokaže vse svoje znanje.

Fakir je kmalu spoznal, da so ga žebelji premagali. Najhuje je bila poškodovana hrbtenica; ni se sicer zlomila, vendar je zelo krvavela.

Prijatelji so ga odnesli k zdravniku. Temu so bile rane videti sumljive, zato je vprašal, kje se je fakir ranil. Ko je izvedel, da so poškodbe povzročili žebelji znamke »Idejnost«, ni bil več prijazen in je bolnika napotil k svojemu prijatelju. Tudi ta ga je odklonil in tretji ravnotako in četrti in peti in vsi. Vsak zdravnik se je bal bolnika, ki se je ranil na tako nevarnih žeblih.

Nekaterim fakirjevim prijateljem se je vsa stvar zdelo sumljiva, zato so odšli domov. Fakir je spoznal, da to niso bili prijatelji, ampak samo znanci.

Preostali prijatelji so ga že vsega izčrpanega prenesli k padarju, ker ga noben šolan zdravnik ni hotel sprejeti.

Čeprav je opravljal prepovedane spiave, je padar odklonil zdravljenje bolnika, ki so ga ranili tako nenavadni žebelji. Prijateljem je svetoval, naj ga raje zapuste. Prijatelji so ga ubogali in so izginili iz njegove hiše.

Fakir je bil že nezavesten, ko ga je padar vrget na cesto. Če bi se zavedal, bi lahko na zidu za svojim hrbtom prebral lepak z napisom:

KUPUJTE ŽEBLJE »IDEJNOST«!

Lepaki so bili edine priče konca nekega fakirja.

Peter Baloh

JEZ ZBODE TAKRAT, KADAR GA DRAŽITE!

Ne hodi po poti svojega prednika, kajti on lahko stopi na napačno pot.

Vseeno je, če odsekajo vejo, na kateri poje ptič. Potem odleti na drugo vejo.

Seveda se obračam po vetru. Toda ta veter piha z morja.

Tudi kokoši imajo krila, pa vendar ni so angeli.

Pesnike, ki se zabubijo, prodajte tekstilni industriji!

Ce sediš na dveh stoli, padeš skozi, ali pa dobiš še tretjega.

Bogovi nam sedijo na ramenih, zato so višji od nas.

PSI LAJAJO VČASIH TUDI NA GO-SPODARJE.

Peter Baloh

Lev Grivač je gledal računovodjo podjetja Minus, ki je brbljal v njegovo kletko in si popravljal zlati ščipalnik: »Čuden je tale človeški svet. Jaz sem kralj živali in imam nevarne šape. Zato sem stalno v kletki. Tale tu pa ima tako fine bele roke in rožnati obrazek, da si njegovi ječarji ne morejo pomagati: vsakokrat, ko ga izpustijo iz kletke, mu umijejo šape s praškom Odpuščanils, da se potem njegovi krempliji svetijo kot nohtki nedolžnega dojenčka.

Elegantna limuzina je povozila lepo črno mačko, ki je še utegnila vzdihniti: »Napredek! Mojega deda je povozil kolesar, očeta moped, mene pa Rolls-Royce.« Nauk: Mnoge ljubke mačice mislijo, da je sodobneje, če jih povози Rolls-Royce, kot pa da bi ostale v objemu navadnega pešca.

Vedno je ugotavljal, namesto da bi delal. Sedaj prisilno dela, ker je ugotovljeno, da je nematematično ugotavljal. (Zaprli so ga).

Cele dneve jo je čakal pred fakulteto, pred glavnim vhodom. Ko je diplomirala, je pozabila, kje jo čaka in je odpotovala z nekom, ki jo je čakal pri stranskem vhodu — ONI pri glavnem ni bil Glavni.

Cele dneve je študiral politično ekonomijo. Ko je šel na izpit, je padel tako nesrečno, da si je zlomil nogo. — Na pločniku je stopil na materialno dobrino — na olupek gnile banane.

Bil je velik samokritik. Kadar je nameril puščico samokritike na svoje srce, je vedno zadel sosedu na svoji levici.

Živel je kot v sanjah. Ko je nekje bral, da so sanjači neproduktivni, se je družbeno angažiral. Njegovi podrejeni so dolgo časa mislili, da je angažirani sanjač. Spremenili so mnenje, ko se je vpisal na fakulteto s štipendijo v višini plače.

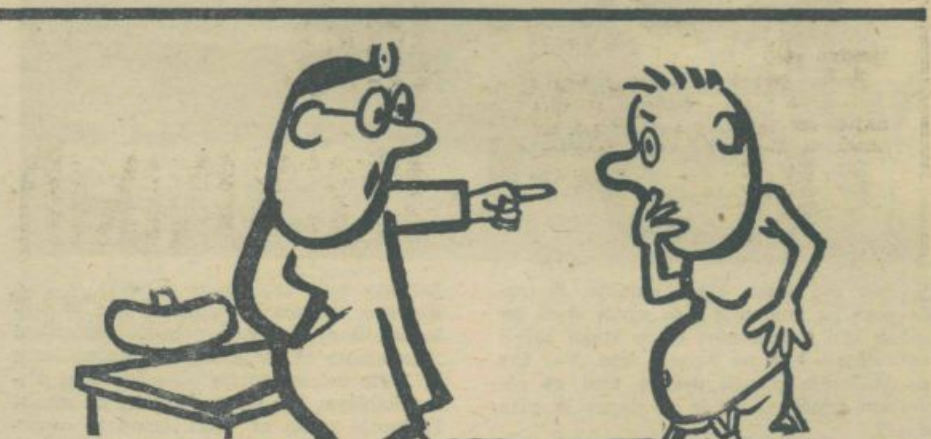
Ivo Cimerman

O KAVI VELIKO...

O DRUGIH CENAH NA DROBNO

- Upam, da boste odslej ubogali moja navodila: več gibanja in nobenih cigaret!
- Bom, bom, ampak tovariš zdravnik, o mleku pa res niste nič rekli, pa se je vseeno...

